

HARMADNAP HAJNALÁN

Bár én e népet részegen
többször hálátlannak neveztem
fia vagyok. S ez szégyenem
sosem lehet, csupán a vesztem.
Miatta vallatom magam
pribéknél kegyetlenebben,
hogy összeszorított fogam
közül bűneit kisziszegjem.

S önnön fejemre olvasott
önvadjaim ha népem érik:
úgy feszülök kuszált sorok
keresztjén — megalázva vérig —,

hogy a húsemba vert szögek
az ő szívét is általüssék,
így lesz szívem szívével egy:
eggyé döfi a keserőség.

Mert én tudom, hogy ez a föld
nemes szándékok Golgotája,
hol elmaradt az összetört
remények várt feltámadása,
s a századokon át remélt
harmadnap hajnalán se hagyja
virrasztó hitem, hogy e nép
magát háromszor megtagadja.

JOBÁGY KÁROLY

ÖTVEN FELÉ

48 éves vagyok,
de a fáradtság már könnyen ledönt
és az öröm oly ritkán látogat meg.

Ha végiggondolom,
rettenetesen nagy idő,
mely elmúlt lázas fellobbanásokkal,
gyanús lelkesültségektől felajzottan
és csip-csup sérelmek között.

— Mit keresel itt még?
kérdézi tőlem néha vádolóan
a szigorú emlékezet,
s felvillantja azokat, akik kevesebbel
többet elértek:

Megmutatja a 26 éves korban
meghalt Petőfit s Keats ifjúi képét,
míg integetnek a „harmincasok”:
Shelley — Jeszenyin; csupán ennyit éltek
s nyugodtan néznek a százévek szemébe.
S ki hinné el a műveik felett
Schubert 31, József Attila 32 évét?
meg a két 35 évesét:
Mozart és Radnóti ölelkeznek össze,
mögöttük az egy évvel idősebb Byron,
— nekik elég volt ennyi

az örökkévalósághoz,
mint ahogyan Raffaelónak, Rimbaudnak
és Majakovszkijnak 37 esztendő.

40 fölött már nyugodt óriások
állnak sokféle szoborba öntve:
Madách Imre 41 évesen,
Tóth Árpád 42 éves fővel,
s 43 évvel a háta mögött
Maupassant, és egy nemzet vértanúja
Baththyány Lajos gróf.

Még mind öcsém,
fiatalabbak nálam,
ha találkozánk, megsüvegelének,
akár Csehov és Julius Caesar
a maguk 44 évével,
vagy Schiller 46-tal,
s Mátyás király 47 évesen,
de elmondanák, hogy nem az évek száma
dönti el az alkotás mennyiségét,
hanem
a felizzott percek száma
az agyvelő megfeszült kohójában.

A velem egykorú Thököly Imre
amíg mellettem áll,
látom közelből integetni
az 50 éves jó Juhász Gyulát
s Vörösmartyt, a „Vén cigány” után
55 évvel megroskadó vállán.
Úristen! Nem is oly régen
— ha rá gondoltam — végtelen öreg volt,
s most egyszeriben olyan közeli
(még öt évre a nyugdíj-korhatártól).
Int, hogy ne féljek, gyorsan eltelik
a röpke hét év, ami közöttünk van,
s fülembé súgja, hogy nem nagy dolog
az élet,

tudni kell elviselni,
és azt,
amit már egyre jobban érzek,
kedvetlenül, mindenbe beleuntan,
nézve e nyüzsgő, kegyetlen világot,
hogy jó tudni, hogy van szabadulás,
jó a halál vigasztaló reménye,
hogy nincsen annyi hátra, mint mi elmúlt,
s kiléphetek e parázs-katlan létem
lélekszorító falai közül.

A KARTHAUSIAK KAPUJÁBAN

Elmúlt a hallgatás éve.
Kilépek a csönd kapuján
s alig ismerek a világra,
mely másként szólal meg már bennem.

Mert ez alatt az év alatt
a hajdan megszokott szavak
elvesztették beidegződött
értelmüket, ritmusukat.

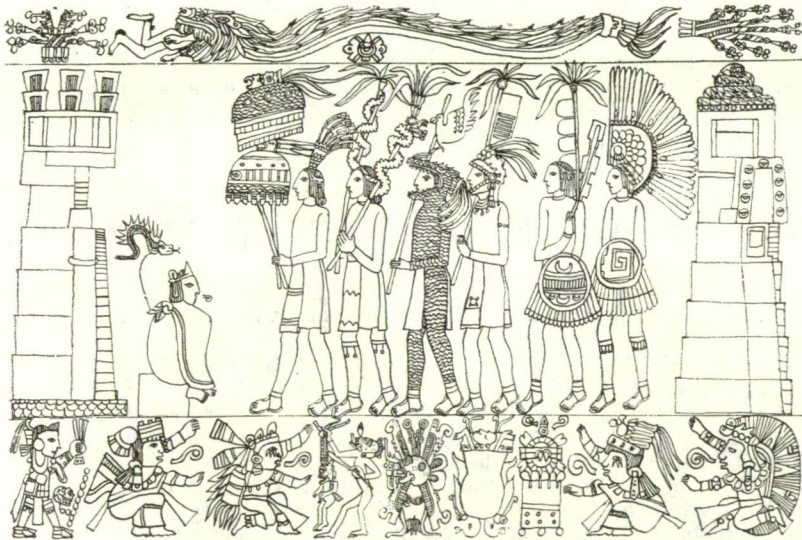
Elfelejtettem mindent:

a széptevés automatikus frázisait,
a hatáskeltés ügyes, sok fogását,
az indulat vad bömböléseit,
mindent, ami olyan kedves volt eddig.

Új nyelvet kell tanulnom, mint az újszülötteknek,
de nem mások száját figyelve példaként,
hanem a körültem lihegő világot,
a fák riadt recsenését, ha szél fúj,
vizek altató csobogásait,
az elhagyott szeretők zokogását,
s lövéseket a nyögő éjszakában.

De jó lenne, új nyelven eldadogni,
a régen nem várt örömtől riadtan,
hogy én, aki magamat már tettem,
Élek! Élek!

Akármily hihetetlen.

MATKÓ KATALIN: EGY NÉP LÁTOMÁSAI II.